

PROBLEMES SOCIALS

L'ofensiva contra la classe menestral

En les lluites socials dels nostres dies, que es desenrotllen entre el Capital i el Treball, la classe menestral és la que en resta més malparada. És la més soferta, la més abnegada i per consegüent la més castigada per l'etern desgavell que suposa un litigi entre els dos factors més importants del cos social de la nació. Damunt d'ella precisament, és on cauen totes les conseqüències que es desprenen del trasbalsament d'unes lleis i d'uns costums que havien fet de la classe menestral el centre entre el capitalista i el treballador i que servia d'intermediari entre aquestes dues potències. Però ara, sembla talment que aquests dos poders, per raó de les circumstàncies s'hagin unit,—i valguin la paradoxa que això suposa,—per aterrar la classe mitja, que al cap i a la fi no és res més que la gran consumidora de la majoria de productes fruit del treball de tots.

Per una banda els sindicats obrers, amb la seva política proteccionista a base d'augment de jornals i de limitació d'horaris de treball que suposa una minva de producció i un augment de preus; i per l'altra, el poc interès de les classes riques en aliar-se amb la menestralia pel sol fet de pretendre fer pagar a ella, les diferències econòmiques imposades per la classe treballadora, en un sens fi d'articles d'absoluta necessitat, i imprescindibles per la vida.

Perquè és evident, que si l'obrer no guanya prou, ja es cuida el sindicat de plantejar conflictes i fer reclamacions; i si el productor, per raó de pressions, li surt encarida la primera matèria o bé la mà d'obra, en augmentant els preus de la manufactura, ja té arranjada la situació, o quan menys, solucionada en bona part. La crisi econòmica plantejada per la necessitat o bé per l'imposició de l'obrer.

Però la classe menestral? Aquell individu, oficinista, buròcrata o bé aquell altre que es guanya la vida amb qualsevol professió liberal que pot donar molt de prestigi, però molt poques pessetes, que guanya exactament el mateix sou que deu anys endarrera, i que no pot demanar més perquè no té ningú que l'ampari, i que es troba, per virtut de l'evolució operada en camp social, que la seva subsistència és molt més cara del que amb el seu sou d'ingrés pot fer-hi front, que el problema actual de la vida se li presenta de la manera més crua i de més difícil solució. Perquè la classe menestral, avui dia, que com vulgarment es diu té paladar de senyor i butxaca de pobre, cosa en certa forma explicable donat el lloc que ocupa dins el clos social, per raó de les circumstàncies que han fet la vida anormal en molts dels seus extrems, es troba en un estat que no pot emprar els mitjans de defensa que empra l'obrer o bé els que posa en pràctica el patró quan les qüestions socials fan sentir la seva influència en qualsevol de les dues parts en litigi.

I és que l'actuació dels sindicats anarquistes està precisament encaminada a fer desaparèixer la classe menestral, per la senzilla raó que un obrer que pugui arribar a posseir una situació envejable,— com evidentment ho era la menestral, ara fa una trentena d'anys,—per obra del seu treball i àdhuc del seu estalvi, mai més no pensarà en vagues ni amb coaccions, i ni voldrà saber res dels que, dient-se redemptors de l'obrer, resulten redemptors de llur pròpia butxaca. I això, als moderns vividors a costes de l'enverinament de les lluites socials, no els seria pas cap cosa profitosa, sinó tot el contrari. I vet aci doncs, el secret del perquè la classe anomenada mitja, es vegi desamparada d'una manera ben poc adient amb la moderna activitat que

hi ha desplegada en tots els camps de les més variades formes del socialisme. I és que precisament, el mateix socialisme, per les raons que més amunt hem deixat exposades, malda per estructurar la societat en dos grans nuclis, el capital i el treball, el patró i l'obrer, el ric i el pobre, fent cas omís de les classes intermedíaries, les quals més aviat venen a fer-li nosa per a les seves campanyes i per a les seves lluites que vol tenir localitzades entre els dos grans poders, a l'entorn dels quals giravolten tots els problemes socials.

Per això nosaltres, tots aquells que trebalem per a donar una solució definitiva al problema social, no tenim més remei, que considerar que l'enfrontament de la classe menestral equivaldria a la pèrdua del poder moderador, que fa aguantar quan menys, sinó perfecte, un aparent equilibri entre les dues parts en litigi, socialment parlant. I vet aci doncs, la necessitat que tenim de donar medis de subsistència a aquesta abnegada classe menestral que veu com al seu entorn s'opera una ràpida transformació de la vida en la classe obrera, mentre ella es troba sumida en un profund abandó, talment com si no tingués els mateixos drets i els mateixos deures que complir dins la societat humana, car com a part central, és la que forçosament ha de sentir

més el terrible capgirament actual i la, que com hem deixat dit abans, en tasta en un grau més elevat, les seves terribles conseqüències.

I la solució del problema social no és altra cosa que la recerca de l'anivellament entre les dues forces que lluiten: donar a cadascú el que sigui just i prou; però hi ha un factor que pot decidir d'una manera definitiva que la balança es decanti d'una banda o bé d'una altra. Aquest factor és la classe menestral, de la qual ningú no és recorda o no vol recordar-se'n. Cal que hom no la deixi en oblid, car ella, com l'obrer o com el capitalista, té dret a la vida i pot venir el moment, en què cançada d'ésser el blanc de tots els trets, i la solució econòmica dels dos estaments oposats, es redressi valentment, deixi el seu paper de víctima per adoptar una actitud agressiva i digna.

Per justícia, per equitat, per sentit comú i més que per res per conservar una classe tradicional, mitjançera entre el ric i el pobre, hem d'intensificar tots els nostres esforços a fi de què la nostra menestralia catalana no sigui aterrada, sinó al contrari, cada dia més enlairada, amb nous medis de subsistència, noves atribucions, nous elements, i nous entusiasmes perquè en ella rau precisament, la part més sana de l'economia de la nostra terra.

FRANCESC DE B. LLADÓ

La divisió territorial catalana

(Vé de la pàgina 1)

Si haguéssim de donar-lo per bo i ésser conseqüents, caldria esborrar els límits de cinc o sis comarques naturals circumdants i soldar-les a Tarragona, car totes mantenen un tràfic intens amb el seu port.

Una observació. El senyor Pau Vila en diversos punts del seu treball defensa el criteri d'escollir per a capitals de comarca poblacions amb excel·lents mitjans de comunicació i que ocupin un lloc avinent per a tothom, és a dir, al centre, en situació equidistant dels extrems. Es aquest el cas de Tarragona? No costa gaire d'adonar-se que el centre natural de l'Alt Camp, Valls, la seva capital indiscutible i tradicional, aventatja de molt la que es proposa en el projecte. Venen a tomb unes paraules de l'amic Iglésies escrites en el llibre abans esmentat: «Terres enllà, del Francolí al Gaià, el nivell acusa una major alçada que del Francolí a Ponent. La planura, per aquella banda, perd també precisió i forma tot de pujols lleus. Allò és l'Alt Camp, al nostre entendre. Valls el presideix amb el seu cloquer prim i alterós i els pobles d'aquells encontorns hi acudeixen a mercat».

Com contrasten aquests molts d'un coneixedor perfecte de les terres tarragonines, que ha seguit i resseguit amb coratge i constància admirables els llocs accessibles i els verals perdors, amb els següents que figuren en el projecte Vila, massa lacònic per a que no els considerem com a poc meditats: «Valls i Montblanc, centres comarcals secundaris, mantindran llur activitat natural, filla de la producció agrícola de llurs rodalies i de les contractacions que origina».

A tan greu desconeixença o negació de les característiques de la nostra ciutat no podem, ni avui, ni demà, ni davant un fet injust consumat, conformar-nos-hi. Perdonar-nos les activitats agrícoles, i arrebassar-nos la resta, no seria el mitjà adequat de comunicar nova vida a aquesta petita part de Catalunya que habitem, sinó el camí segur de crear una cèl·lula morta més.

Es naturalíssim que davant tal perspectiva, tan poc riallera i tan possible, els compatricis comencin a desensunyar-se. Seria també convenient que, entre ells, els que tenen autoritat i responsabilitat, àdhuc s'esveressin. No els mancaran motius si hi posen atenció. Que meditin, només, les paraules del projecte que fan referència a la futura missió de la ciutat, i que havem retret. Veuran que ni els afers judicials haurien de pertànyer-nos!!

Es, certament, una bona previsió el cercar advocats, més que més si comparteixen les nostres aspiracions. Cal, però, fer un copió arrellec de les dades i informacions que els ajudin a executar una tasca eficient. En el treball del senyor Indaleci Castells, que servi l'any 1927 per a plantejar l'oposició al projecte de supressió del jutjat d'instrucció de Valls, hi abunden. És interessant, també, la petita monografia sobre «La Comarca de Valls» editada per iniciativa d'«Els Amics de l'Art i la Història locals» en 1925. No serà gaire difícil de completar ambdós treballs amb noves aportacions.

Sí, vigilància i atenció. Com més millor. Però, i més encara, molta previsió.

F. ALENTORN

FINANCES

COMENTARI

Dissortadament el problema social, que a hores d'ara i de cada dia amb major intensitat, constitueix una de les més serioses preocupacions de tots els Estats, és ja a casa nostra, que es manifesta amb forma alarmant i aguda ja en una regió, ja en altra deixant l'ordre i la tranquil·litat pública greument compromesos.

Escrivim aquest comentari acabada la lectura dels fets que acaben de produir-se i són encara latents en una de les comarques més floreixents de la indústria catalana. Si bé preveiem que l'atreuït moviment de caire comunista serà, rapidament i acertadament ofegat, no per això deixa nostre ànim de quedar-ne apesarat.

Ja comença a ésser simptomàtic el que tant sovint tin-

guem de referir-nos en aquesta secció al fet social, per a relacionar-lo amb l'actual estat de coses, econòmic-financer del país; perquè, qui negarà la gravetat que reporta per a la economia nacional, en aquests instants de consolidació, ja de sí prou compromesos, del nou règim, que és poc tot esforç que es realitzi per a procurar-nos una major dosi de confiança tan a l'interior com fronteres enllà?

Es de dordre que per manca d'autoritat o per una inconcient tolerància en els que ens governen davant les persistents propagandes destructores d'ordre social, ens trobem sempre davant l'incertitud, pel que fa referència al pervindre d'aquells valors considerats bàsics en tot país degudament organitzat.

Precissament en aquests dies observàvem amb la satisfacció del cas, com el mercat Bursàtil s'havia deseiixondint i una palpable, si bé prudent confiança ens deia com es desbroçava el camí vers la normalitat, fent que el diner acudís novament a donar vida a aquest caire de la vida econòmica nacional.

Aquest pas que ja semblava definitiu, no fóra estrany que quedés anulat novament, deixant en canvi un ambient de desconcert i malfiança que tant perjudicis està produint.

Una vegada més hem d'aixecar nostre clam desitjosos de que la tranquil·litat, renaixi definitivament en nostre malhaurat país.

LA BORSA DURANT LA SETMANA

Vertaderament optimista començà a desenrotllar-se el mercat bursàtil aquesta setmana. Foren remarcables els avenços aconseguits en els diversos sectors.

Els fets ocorreguts a darrera hora han tirat per terra totes les esperances forjades, i alguns valors, particularment d'Estat i

Municipis han perdut els guany inicials. El fi de mes queda esmortuït i amb poques operacions.

	Canvis del dia			Canvis del dia	
	14/1	21/1		14/1	21/1
accs. f. c. Nord	54'70	54'50	Deute Interior 4 0/0	66'75	65'—
» » Alacant	37'—	37'—	Oblgs. f. c. Nord 3 0/0 I. ^a	58'—	59'10
» Mines Rif	62'—	63'—	» » Alacant 3 0/0 I. ^a	51'25	51'30
» Explosius	113'75	109'—	» Tranvies Barña. 6 0/0	84'—	85'—
» Colonial	53'25	53'50	» Catalana Gas 6 0/0 G	99'75	98'20
» Petrolis	5'70	5'60	Bons Energia El. Cat. ^a 6 0/0	100'—	93'20

BANC DE VALLS

ANY DE FUNDACIÓ: 1881

Sucursals: Montblanch-Borges Blanques

CORRESPONSAL DEL BANC D'ESPANYA

Capital escriturat Ptes. 10.000,000'00

Capital desemborsat i reserves » 4.277,000'00

SERVEIS

Compliment d'ordres de Borsa i compra-venda de Valors

Negociació i descompte d'efectes, cupons i títols amortitzats

Custòdia de valors, lloguer de Caixes individuals en Cambra blindada de completa seguretat

Comptes corrents, Caixa d'estalvis, a la vista i a termini fixe

I totes les altres operacions pròpies de la Banca

El Banc aplicarà a totes les operacions i serveis la COMISSIÓ MÍNIMA de la tarifa de condicions fixada pel CONSELL SUPERIOR BANCARI, la qual condició és obligatòria per a tota la Banca establerta a Espanya.

Propagueu EL TEMPS